

Elies Barberà

Zoo

Premi Ibn Jafadja
Ciutat d'Alzira

bromera poesia

hi ha dies que va als llocs com de memòria,
llisca i es desplaça sobre rodetes,
i no és ell qui va, que és quelcom que el duu:
un motor dins la pelvis, els rotors
de les ròtules. els ulls plens de boira.
i arriba. i s'asseu. i s'alça. i se'n va.
la ingravidesa lunar de l'estómac.
lívidament. el cos, un holograma

TÒTEMS

ben endins persisteixen certes coses.

ben endins, a la plana movedissa,
l'animal que recorda funda els tòtems:
amb burí tallusqueja fustes fosques,
poleix records, artesà de Passats,
i en trau figuretes de llum: els tòtems.
sacres fundacions de la Memòria.

i ben endins, oficiant de ritus,
retorna sempre vorejant les grutes,
salvant els gorgs que llepen els turmells,
volant descalç pels marges intestins,
lliscant per esllavissades lunars;

retorna sempre, bàrbar, primitiu,
als camins de la plana nebulosa:
oficiant febril al peu dels ídols,
els tòtems morts venera de genolls.

PORGA

amb pertinaç intenció d'Oblit
s'ha fregat les mans amb sulfur de sofre:
han quedat blanques, com el fred més pur;
s'han esvaït les rutes dels palmells,
els paratges de sa biografia:
paradisos de llum i simes cegues
—porga d'Oblit, suprema cirurgia!—.

les mans acosta al nas i les olora:
tots els Records, mausoleus ultratjats
en el cementeri de la Memòria,
resten, però, inamovibles, exactes
a si mateixos, grotesques estàtues
colgades d'heura.

impertorbables
com vells espectres resten els Records.

OBLIDADOR

només qui deslliga l'amarra
i enrere deixa el cuirassat
dels Records de plom i de vesc
perquè l'Oceà l'engolesca,
es lliura a l'obert de la vida
tal com l'ocell es lliura al vol.

IRRECONCILIABLE

capbussar-se espirals endins i avall:
sota els budells, l'infern de cadascú.
entrar-hi amb clau. de tant en tant. baixar-hi.
sospesar-se. pastar el fang del dany
comés: les accions llargues com sabres.
picar les vetes de la veritat:
la brutesa i la sang inesborrable
a les ungles del malfactor. sentir
vergonya d'ulls i de queixals de hiena:
espantar-se en l'espill de la maldat.
empassar-se el moll amarg de la culpa...

prou!

descavalcar del llom del diable.

i mentre emergeix de bell nou al cel
de cada dia, a la carn sent la bretxa
insalvada que irreconcilia-
blement l'aparta dels altres vivents.

JARDÍ DE NAFRES

de cada errada, una ferida;
i de cada ferida, la saó.
i la saó, el bressol de la llavor:

ell, com del cos del Drac terrible,
de cada errada, una rosa vermella.

ANUS

L'impossible és el fons de l'ésser.

G. BATAILLE, a *El Petit*

un pou sense fons és el fons de l'ésser
espantós esvoranc gorja de monstre
llindar obscé sense portella ni baranes
àrea i pas del cercol de la soga
apocalíptic xuclador
de nebuloses violàcies
claveguera sens fi
boca del seté infern
embut de buit
anus obert rellent de llet convuls encara

sí, això és:
el fons de l'ésser, un pou sense fons
per a qui s'hi vulga abocar

es pot entendre així
que hi ha voltes que a l'ànima
les cames li fan figa

FABULÓS BESTIARI

és només a les superfícies,
arran de llum,
on no hi ha Monstres.

a l'ignot pèlag oceànic,
al cor dilatat de les selves,
en les lloberes de la nit,
als humits averns de la ment,
sota circumvolucions
viu el paorós bestiari.

‘SQUALO FELICE’

heus ací el boc del sacrifici
    –esclafeixen coltells contra el seu cos,
    que de tants colps que cauen sembla pluja—:
una rogenca ferida rajant,
un gruix de carn occida,
un brollador de sang
trontolla a la punta del trampolí
de la tina dels taurons somrients.

VAPOR

sent que es desfulla.
secament, com el roure.

estranyament.

i com el jonc a l'ull es torç dins l'aigua
les mirades dels altres s'esbiaixen:
ja no l'abracen i no l'agombolen;
ja no li encerten les nines dels ulls,
just es desvien refractades contra
campanes d'aigües buides que el circumden.

i ara sap que sense els altres no s'és.

gairebé sent que s'evapora
i amb la seda de l'ànima minvant
gairebé acarona la no-existència.

PARESNOSTRES

tal com l'aigua fa el miracle de l'illa
i tothora a ser illa la condemna.
tal com el cel al vol lliura l'ocell
i alhora al vol incessant l'encadena;
així, els altres
alhora glòria i infern del jo,
infern i glòria del jo tothora.
els altres,
victòria i condemna
nostra
de cada dia.

ESQUERDES

ara s'adona que és de pedra:
roc immòbil, sec, individuat;
roc al roquer lluny d'altres rocs.
menhir invicte que en si persisteix,
negació, closca, tanca, refús.

però la pedra té porus també
per on serpeja i riu l'argent de l'aigua.
i a vegades, l'aigua es congela a dins
i el gel esquerda la pedra, i el jo
ja salta en mil bocins de carn vexada.